

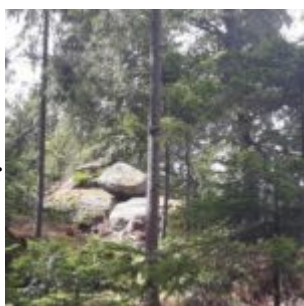
Vždycky, když jsme tady, vydáváme se za hranice, bychom se tužili v germánský konverzaci. Byli jsme na Nebelsteinu, byli jsme v Karlstiftu. Na obou místech dvakrát. Přičemž poslední návštěva v Karlstiftu dopadla neslavně. Když jsme se tam zjara doplouhali, měli v hospodě cooo? Zavřeno, milá Mařeno. Oslavovali taky ten konec války ☐ , jako my.

Před dovčou druhá půle frňala, že teď by to chtělo jít někam jinam . I ulehla jsem v mapu, vynašla výlet a nechala ho k posouzení. Prošel s určitýma úpravama a tak se vyrazilo.

Na Mandelstein. S tím, že jídlo si dáme v městečku-či spíše vesnici, kam dojdeme - v restauraci u kostelíka. Malinkatě jsme zakufrovali, ale nakonec našli. Parkoviště z kterého se vychází, aje v podstatě těsně pod Mandelsteinem ☐ . Takže to nechceme.

A půjdeme radši po naučný stezce skalním městem od silnice na druhou stranu. Zajdeme do

lesa a mažeme.

Ze všech těch skalních uskupení jsem identifikovala

pouze past na myši :D, ale jsme potěšený skutečností, že si toho hodně dokážeme přeložit. Pesani jsou hodný a Tali šlape téměř jako hodinky. Nejsou to švýcarský hodinky, ani zn. Prim, ale prostě šlape dobře.

Vyjdeme z lesa, před námi se rozprostře louka a sluníčko okamžitě peče.

Sejdeme k vesnici a já hledám, kde by se pesani mohli napít. Jezírko!

Jenže to mají oplocený, takže smůla. Ale vytejká z něj voda, tak je můžu nasměrovat tam. Rumíček opatrně sleze dolů, Tali spadne do kamenitýho koryta po hlavě, až mi zatrne. To jí

asi mozek zatemnily ty dvě gumový kachny, co na jezírku plavaly. A po kterejch se hnala jako pitomá. Inu... Tupo, no. Zatímco Rumiček hned z první ví, že tohle je šmėčko na ohaře, tak Talimíra je kachnama naprosto fascinovaná a kdyby mohla, házím obě do jezírka šíbru. Projdeme vesnicí ke kostelíku a jdeme k restauraci. Abychom si na dveřích přečetli, že co? RAST TAG! Neeee eeee! Voni mají zase zavřínooooooooo! To nejni možný přeciž? Ale je, je.

Jenže zatímco zjara to bylo dost jedno, teď je to vzhledem k nedostatku vody dost blbý, protože je fakt vedro a my už všechno vypili. Aspoň něco pro psy by to chtělo. A akorát jde proti nám taková sympatická babička.

Inu tak se půjdu zeptat, ne? □ Pěkně vlídně pozdravím a poprosím stařenku, zdaliž by mi neporadila. Hospoda, že má zavřeno a my všichni hroznou žízeň. Babička hned horlivě začne povídat a vysvětlovat. A pošle nás o kousek dál. Kde je oplocená nádrž. Hurááá!. I nám řekne, že si ji máme otevřít a psy tam poslat. To je výborný. Mají možnost se ochladit i napít. Chvilku je problém s tím, že je tam hloubka, do který vedou pod vodou schody. To neznají a dělá jim to potíž. Nakonec to skončí tak, že Tali se tam zřítí- přesně, jak je jejím zvykem a Rumiček je za opatrnýho, ale vleze tam taky. Zaplavou si k radosti nejen naší, ale i tý babičky, co celýmu tomu cirkusu přihlíží :-). A my jim nepokrytě závidíme. A paříme se. A... vlečeme se zpátky kopcem do lesa.

Opět kolem jezírka s umělýma kachnama. A tak si Talinko pocvičíme sebeovládání. A zatímco klučíčí tým si jde sednout do stínu stromů, my se chvilinku pečeme na sluníčku. Původně jsem myslela, že ta chvilinka bude kapek kratší, že tý Kunhůtě flekatý dojde, že jsou to atrapy, ale ne, fakt ne. Takže prostě trvalo, než se mi podařilo ji dovést do klidu a do stavu, že bude schopná mě vnímat a reagovat. Nakonec se i dílo podaří a tak ji můžu vychválit a mažeme za klukama. Odměnou jí mělo být to, že u lesa už půjde hezky na volno.

Pochopila odměnu po svém a vypálila do prostoru louky pod námi.

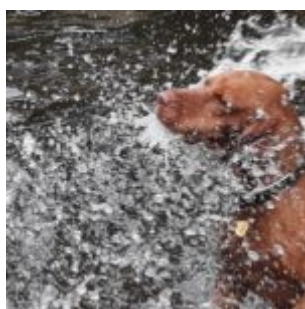

Tooo

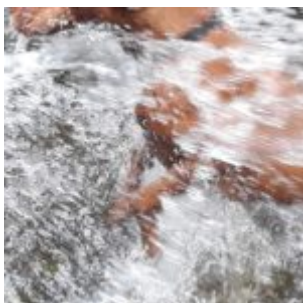
se nám jaksi v cizí zemi vůbec, ale vůbec nehodilo. Takže se muselo buráceti. A pak byla za

zatčenou.

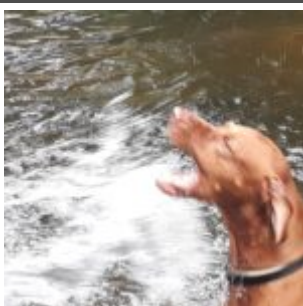
Vracíme se zpátky tou samou cestou, co jsme přišli a tak si v lese kousek od cestičky zase najdeme místečko, kde jsme si cestou tam dávali pauzičku na pití. A dáme si apoň sváču, když už na oběd nedošlo. A protože jsme ty výletníci, tak nejlepší sváčou bude....stará dobrá Májka s houskou ☐ ! Sto let jsem ji nejedla, koupili jsme ji do zásoby, kdyby náhodou něco. A housky vzali k tomu. A pár housek pro pesany taky. Páč ty mají vždycky hlad, že jo. A jak se to teď hodilo. Žiš to byl lábuš, měkkej mech, natažený haxny do dálky. No dobře, to hlavně Brtník, kterej má ty nohy fakt dlouhý, ale já aspoň do dálečky teda ☐ . A válendo grando. Pohodička největší. Jako vždycky, je ta zpáteční cesta taková rychlejší. Tudíž jsme v podstatě u auta, "coby-dup". Nebo teda několikrát dup. Vedro je slušný, takže jsem ráda, že auto postavil moudrý Brtník tak, že stojí teď ve stínu. A všichni - včetně ohařísek vezmem za vděk teplou Magnézií z auta. Rumíček, pravda, kapek vofrňuje, ale nakonec ho žízeň přemůže. Talimůra obecná neváhá a lábe do sebe minerálku bez zaváhání. Na nás zase zbylo jen trochu. Těšíme se, že se teda nadlábneme v Kaplici v oblíbený pizzerii. A ... opět tak leda kulový. Mají zavřeno, milá Mařeno. Hergot, je tohle už možný? My asi cípnem na hlad, nebo co. Tož halt zamíříme do vzdálenějších Budějek. Nebo teda kousek před ně a zajdeme si do tý pizzerie, kde jsme se stavovali cestou na dovču. A konečně si narvem pupek, dáme spočinouti nožkám unaveným a po návratu do penzionu mažeme vykoupat Zrzavoflekatý do říčky za Mlýnem. Jako vždycky, jsme následně oba durch, protože čoklidi ráděj jak magoři.

Vodní blásen Rumíček

Lítám vodičkou....

a chytám vodičku